

па толкова бѣгахъ отъ него, и самоиз-
вольно избирахъ си да людѣятъ и да си
сѣкхъ плътта (тѣлото), нежели да па-
стырствувать надъ множеството на чело-
вѣческы души; то що ще кажемъ за
тыя, които не сж, ни искусны, ни довол-
ны за пастырството, немаъ нито ученіе,
ни добродѣтеленъ животъ иматъ, а съ го-
лѣмо грижаніе и святокупство сж стара-
ять, за да прѣмать този чинъ? Наистинж
на такыва сжминително е спасеніето. Нека
да послушамъ святаго Влатоустаго, който
за такыва говори така: „Не мислѣхъ да сж
много въ свѣщенникы, които да сж спа-
савать, нъ по-многого сж, които погын-
вѣтъ. И пакѣ когато вождѣленѣ и пои-
скашъ священство, напротивъ постави ге-
еннѣтъ.“ (Св. Влат. на Дѣян. правоученіе
5.) Нъ ще рече нѣкой: свѣтый апостолъ
Павелъ не е похулилъ оныя, които жела-
ють пастырството, защото рече: „Ако ис-
ка нѣкой да бѣде Епископъ добро дѣло
желае.“ (1 Тим. 3, ст. 4.) Слѣдователно
че е лошо желаніе и исканіе каква да е